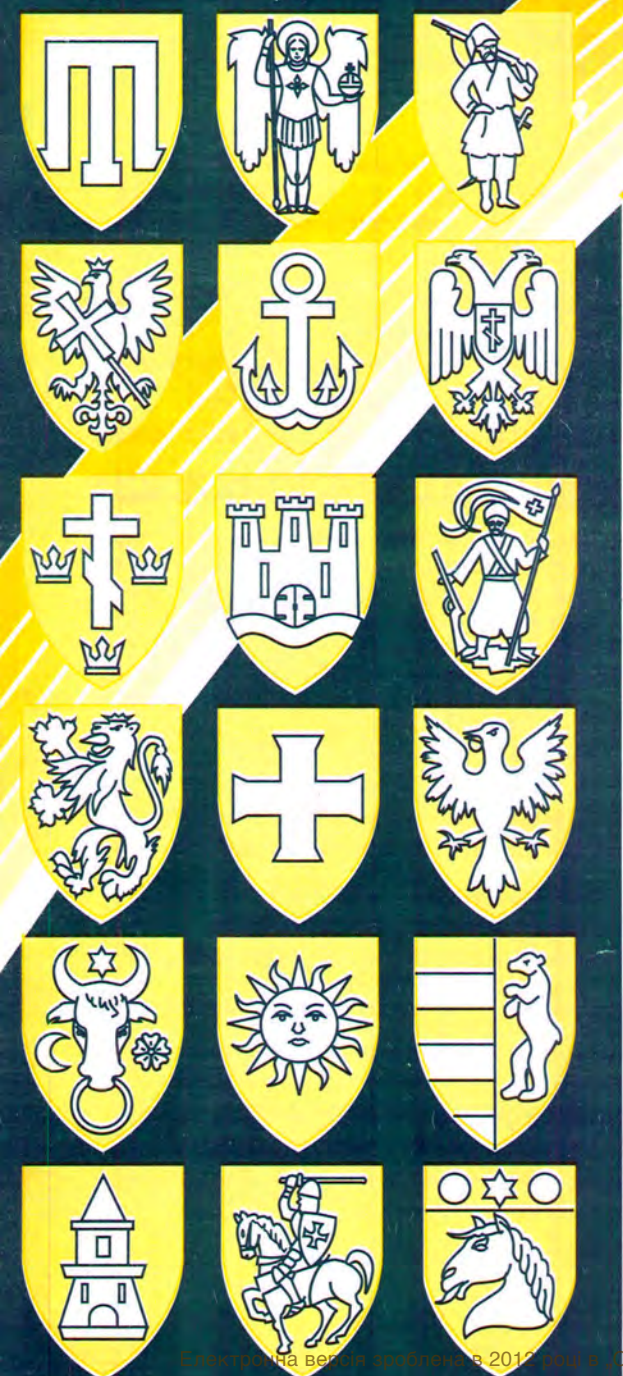

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ
ДІТЕЙ

РІК XXXIX

ЧЕРВЕНЬ 1993

Ч. 6 (460)

ДОРОГІ ДІТИ!

На цій знімці Ви бачите Печерський монастир, розташований над Дніпром, у Києві, який почав будуватися у 1073 році.

Усі, хто приїжджає вперше до Києва, відвідують цей монастир, щоб познайомитися із нашою старовинною культурою. На території монастиря — багато церков.

А тепер запитання до Вас, дорогі діти:

1. Які церкви Ви знаєте в Києві — столиці нашої незалежної держави — України?
2. Чи хтось із Вас уже їздив до Києва? Якщо так, то опишіть свою подорож: чим сподобався Київ, що Ви бачили, де ходили? Якщо маєте малюнки про Київ, присилайте разом з розповідями.

ЗАГАДКА

На капустині я вродився.
І капустиною живився.
На капустині я умер,
Та ізнов ожив тепер.
Тільки вже не той я став,
Що в капусті плазував:
Не плазую, а літаю,
Бо прегарні крильця маю.

(Метелик)

УКРАЇНО — НЕНЬКО

Україно, рідна ненько,
Ми доньки твої й сини.
Ти нас в біді не покинь,
Серцем своїм пригорни.

Україно — ненько!
Ми твої діти і внуки.
Ти нас рідна приголуб,
Не дай нам розлуки.

Ми тебе всі не забудем,
Доки будем жити.
На українській мові
Будем говорити.

Прапор наш жовто-блакитний,
Збережем навіки.
Щоб жила Вкраїна рідна.
Нині і вовіки.

Ганна Понич
9 років, 3-тя класа.
с. Костинці,
Чернівецька область,
Україна.

З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол., у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

Головний редактор:
Любов Дмитришин-Часто

Редакційна колегія:
**Г. Черінь, С. Кузьменко, Л. Шанта, В. Багірова (Україна),
Н. Турчманович, В. Юрченко, Л. Храплива-Щур (Канада).**

THE RAINBOW — VESELKA
Обкладина роботи Івана Бриковича

Published monthly, except May to August Bi monthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription \$8.00 per year, UNA members \$5.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Еріка Слуцька — Літечко прийшло.

Ганна ЧЕРІНЬ

МІЙ ТАТО

Я люблю мого татуса —
Приятеля мого!
Біля нього не боюся
Нікого й нічого.

Я люблю його за розум
І за мудре слово.
Дати відсіч всім загрозам
Вміє він чудово.

І за те, що на щоденне
Всього досить в нас,
І за те, що він для мене
Завжди має час.

Бо в родині — наша сила,
Нерозривна сіть.
Українська мова мила
В хаті в нас дзвенить.

Тато виховав родину
Таку, як моя.
Міцно неньку Україну
Любить він — і я.

Галина МОГИЛЬНИЦЬКА

Ілюстрація Е. СЛУЦЬКОЇ

ЧЕРВЕНЬ

По доріжках, по галявах
Червень скаче — хлопчик жвавий!
Сам рум'яний, як пампушка,
Має з мачку капелюшка.
Має пензлик невеличкий
Із шовкової травички.

Де лиш пензликом торкнеться —
Все рум'янцем враз візьметься:
Вишні в листі червоніють,
В полі маки пломеніють,
а в сестрички-полунички
Рожевіють круглі щічки.

Все довкіл мов жар палає —
Гарну фарбу хлопчик має!

Жаль, не вспіла розпитати,
Де б і нам таку дістати?

ДО ПЕРШОГО ПРИЧАСТЯ

Іде дівча до першого причастя,
У білій сукні — святості принад.
І на лиці її брунькує щастя,
І привітань довкола — зорепад.

Іде дівча, душа її радіє,
Їй ангел послух в коси запліта.
А на престолі із Ісусиком Марія —
У світло-сяйві з празником віта.

Святий отець Святою Таїною,
Царю Небесному возносячи дари,
Благословляє, хрестячи рукою.
На світлу путь, на благодать пори.

Іде дівча до першого причастя.
Блаженна днина і найкраща — ця!
Маленький херувим — голубка щастя,
Воркуючи, торкнулася лица.

НАША ШКОЛА ГАЗЕТКА ШКОЛЯРІВ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ПРИ ПАРАФІЇ СВ. АРХ. МИХАІЛА, ЙОНКЕРС, Н.Й.

ВЕСНА

Весна мені подобається, бо я можу іти надвір. Весна є тепла.

Я вже готовий грати гокей. І я також буду грати в бейсбол. Я ходжу до басейну купатися. Весною трава і дерева зеленіють і квітки цвітуть.

Володя Юрченко
учень 4-ої класи.

Мій рідний край
Там десь за океаном
Де квіти, гори й гай...
Поїду з моїм батьком.

Микола Рудик

Знімка Л. Часто

Оленка Кебало і Ліля Артимішин — вихованки Світлички Школи Українознавства ОУА „Самопоміч”, у Нью-Йорку, на Шевченковському святі, яке проводила школа в березні ц.р.

ВІРШІ ПРО УКРАЇНУ

Написали учні 4-ої класу

**Рідний край — це Україна
Знову тепер вільна стала
Прапор синьо-жовтий взяла
І всім в світі показала.**

Олесь Котис

**Україна моя люба
Україна все миленька,
Для всіх нас українців
Вона наймиліша.**

**Ми будемо її любити
До Бога все молитись,
Щоб Бог її в силі держав
І ніколи її ворогам не віддав.**

Петро Терлецький

**Україна є велика
Це навчився я у школі,
Україна є прекрасна,
Так сказав мій рідний батько.**

**Знаю я міста в Україні,
Вчився я про них швиденько,
Вже я знаю і столицю,
Називають її Київ.**

**Колись побачу сам ту Україну,
Де живе моя родина:
Вуйко Олесь, тета Галя,
Всі чекають там на мене.**

Марко Козіцький

**Україна — наша мати,
Там Дніпро широкий,
Квіти гарні, Крим багатий,
Високі Карпати.**

Юрко Микула

Я У МАМИ ВЖЕ ВЕЛИКА

Я у мами вже велика.
Ось вінок сама сплела.
А як взую черевики,
Стану вища від стола.

Ой, росту я,
Ой, росту,
Наче вишенька
В цвіту!

Рада мама, радий тато
І бабуса, і дідусь.
Буду всім їм помагати,
Все робити я навчусь.
Мамі вишию хустину,
Татусеві — килимок,
Для бабусі — козушину,
Дідусеві — кisetок.

Ой, росту я,
Ой, росту,
Наче вишенька
В цвіту!

Галина МОГИЛЬНИЦЬКА

Ілюстрація Е. СЛУЦЬКОЇ

ПАВУЧАТА

Павучатам павучок
Виткав срібний гамачок,
Де на кожному шнурочку
По росинці — по дзвіночку.

Павучата-малюки
Сплять у ньому
Залюбки!

„Дзінь-дзілїнь” —
Дзвенить росинка.
Гойда-гойда
Павутинка.
Гойда-гойда...

В лїс не йдїть,
Павучаток
Не збудїть!

I.

Того дня, коли маленька Майя прокинулася до життя і вийшла зі свого воскового гніздечка, її доглядала стара поважна бджола Касандра. Досвідчена пестунка обережно витирала великі блискучі очі маленької Майї і розпростовувала її ніжні крильця.

Тим часом у вулику кипіла робота.

У нас мало часу. Сідай і уважненько слухай все, що буду казати, — сказала Касандра.

Майя слухняно сіла. Її великі рудуваті очі з цікавістю дивилися на пестунку.

— Перше, що повинна згадати собі молода бджола, — почала Касандра, це ось що: кожна бджола усім — що вона робить і думає — повинна бути подібною на інших бджіл. Вона повинна дбати про загальне добро. Це головне і від цього залежить добробут нашої громади. Завтра ти вперше вилетиш із вулика. Якесь із старших бджіл буде летіти з тобою. Спочатку ти не повинна залітати далеко від вулика. А коли будеш летіти, то дбай про це, щоб запам'ятати всі ті речі, що трапляться по дорозі, по них потім ти знайдеш дорогу додому. Та бджола, що буде з тобою, покаже тобі ті квіти і рослини, котрі дають найліпший мед. Ти повинна завчити їх назви, бо це обов'язок кожної бджоли. Ось, наприклад, запам'ятай: верес і липовий цвіт. Ану скажи!

— Я не вмію, — відповіла маленька Майя.
— Це так тяжко. — І тут же поцікавилась:

— Невже я повинна цілими днями збирати мед?

— Моя маленька, ти побачиш соняшне світло, високі зелені дерева і квітчасті луки, срібні і бистрі блискучі потоки, осяйне блакитне небо. А потім тобі напевно пощастить зустріти найкраще з усіх створінь природи — людину. Тоді праця твоя стане тобі за радість.

Усе це чекає тебе, моє серденько. І ти будеш щаслива.

— Авжеж, — сказала Майя. — Я хочу бути щасливою.

Касандра ласкаво посміхнулася.

— Будь чемна і ласкава з усіма комахами, яких стрінеш, — повчала вона далі. — Від них ти довідаєшся більше, як я можу розказати тобі нині. Але бережись шершунів і ос. Шершуни — це найнебезпечніші наші вороги, а оси — нікчемне розбійницьке плем'я без отчини і віри. Ми сильніші, могутніші від них, але вони крадуть і вбивають, де тільки можуть. Своє жало ти мусиш уживати супроти всіх комах, щоб охоронити себе від небезпеки. Але, коли ти вжалиш теплокровну травину або людину, помреш: жало твоє застрягне в їх шкірі і відломиться. Тільки у великій небезпеці уживай своє жало супроти них. Ну, а тепер прощай, маленька! Будь щаслива і вірна своєму народові і своїй цариці.

Бджілка хитнула голівкою, обняла і поцілувала свою стару вчительку. З таємною радістю, зворушена лягла вона спати, адже завтра вона побачить величезний широкий світ, сонце, небо, квіти.

Другого дня, на світанку, Майя почула веселий гомін:

— Сонечко зійшло!

Вона схопилася в ту ж хвилю і побігла до брами, де вже купчилося чимало бджіл. Її затримала варта і один із брамних сказав Майї гасло, без якого не впускають до вулика жодної бджоли.

— Запам'ятай його добре, — промовив він і додав: — Ти сьогодні вилітаєш вперше, то щасливої тобі дороги!

Коли вона вийшла за браму, все довкола ще спало, але росяноквітучий ранок був чудовий.

— Як гарно — вигукнула Майя, звертаючись до супутниці, а тоді підвела голівку, розпростала свої чудові крильця, замахала ними й раптом відчула, що дощечка, на котрій вона сиділа, зникає з-під її ніжок. Здалося, що земля падає кудись назад, а величезні зелені куполи, котрі вона виділа поперед себе, сунуться просто на неї.

Очі її горіли, серденько радісно билось.

— Я лечу! — вигукнула вона. — Те, що я роблю в цю хвилю, може бути лиш летом. Яка це надзвичайна радість!

— Так, ти летиш, — підтакнула бджола-трудівниця, що ледве поспівала за Майєю. — Оті зелені дерева, до котрих ми простуємо, то наші липи. За ними ти зможеш зорієнтуватися, де знаходиться наш вулик. Тільки летиш ти занадто швидко.

— Чим швидше, тим краще — відповіла Майя. — О, як же чудово пахне сонячне сяйво!

— Це не сонячне сяйво, — зауважила робітниця, задихаючись від лету. — Це пахнуть квіти... Та не лети, будь ласка, так скоро, а то я відстану, а ти не запам'ятаєш місцевості і не знайдеш дороги додому.

Але маленька Майя не слухала. Вона сп'яніла від щастя, сонячного сяйва, від радощів життя. Різнобарвні квіти, здавалося, кликали її, осяйна далечінь вабила, а сине небо благословляло її радісний юний лет. „Ніколи більше не буде такої радості, як нині, — думала вона. — Я не можу вернутись, я не можу думати, ні про що, крім сонця”.

Під нею безперестанно змінювалися картини, поволі і плавно рухалась мирна, освітлена сонцем земля.

„Мабуть, сонце все із золота”, — думала бджілка.

Так долетіла вона до великого саду. Там, гей би білі хмари, стояли у цвіті вишневі дерева, глід і бузок. Втоплена Майя майже впала на клумби червоних тюльпанів, вчепилась за одну з великих квіток, щільно придулилася до квіткової стінки, і глибоко та радісно вдихаючи її запах, дивилася на променисте блакитне небо.

— О, який же великий Божий світ! Прекрасніший, як темний наш вулик! — вигукнула вона. — Ні, туди я не вернусь більше. Я не хочу все життя збирати мед і робити віск. Я хочу бачити і збагнути барвистий світ. Я не хочу бути подібна на інших бджіл. Я не боюся небезпеки, я дуже смілива, і в мене є гостре жало!

І повна радісного завзяття, весело сміючись, вона почала пити запашний сік із тюльпанового келиха, а потім заснула просто на пелюстці.

Ох, коли б маленька Майя знала, скільки небезпеки і лиха чекає її в майбутньому, вона не зважилася б на такий крок.

Коли Майя прокинулася, сонце вже зайшло, надворі починало темніти. Серденько Майї тривожно забилося, коли тихенько почала вилізати із квітки, бо та збиралася зачепити на ніч свою чашечку. Пристанище на ніч Майя знайшла не вершку старого дерева, під великим листом.

(Продовження буде.)

ПОДОРОЖ У КРАЇНУ НАВПАКИ

Закінчення. Початок у травневому числі.

II.

І дітей всіх чотирьох
Слуги кинули у льох
У льоху в холодній тиші
Шаруділи сонні миші,
Од стіни та до стіни
Сповигали таргани
І, забившись в кутки,
Пряли пряжу павуки.
Пронизав усіх хлоп'ят
Страх нечуваний до п'ят,
Тож всі четверо щосили
У тюрмі заголосили
І від тих солоних сліз
Льох увесь по швах поліз:
Спершу стіни тануть стали,
Потім двері з цукру впали.
І щаслива дітвора
З криком радісним „ура!”
Задала стрімкого дьору
Од царя страшного з двору.
А вояки в штанях синіх
Мчали назирці на свинях,
І кричали, й докоряли,
Й помідорами стріляли.
Ось-ось-ось були б спіймали,
Але свині раптом стали
Й повернули до лози
Смакувати гарбузи.
Як вояки не галділи,
Свині й слухать не хотіли —
Тільки рохкали й хрумтіли.
Гарбузи все їли, їли.
А наївшись, як одна,
Всі чкурнули до багна.
Тож вояки всі чимдуж
Мчали слідом до калюж
Та благали:
„Любі паці,
Вже пора вставать до праці!”
Свині добре все те чули,
Та й бровою не моргнули

І пролежали в багні
Дві секунди ще й два дні.
А тим часом наші діти
Мчали, мов несамовиті,
Через поле й сінокіс
Та й потрапили у ліс.
Тут, у лісі на поляні,
Квіти бавились рум'яні —
Грали в гилки, в коперка,*
Танцювали гопака.
Як побачили малих,
Прудко кинулись до них,
Застрибали, заскакали,
У листочки заплескали:
„Йдіть до нас!
До нас у коло —
Потанцюєм, як ніколи!”
Квіти діток гратись кличуть,
А вони стоять, кигичуть:
„Там вояки в штанях синіх

Доганяють нас на свинях.
Хочуть ці лукаві круки
Повикручують нам руки.
Ой! Ой! Ой! Де наші мами,
Що без них тут буде з нами?"
Квіти з жаху стали сині:
„Нас також потопчуть свині!..”
Тут до них підскочив дід —
Кущовик Червоний Глід:
„Не сумуйте, не кричіте,
Я поляну оточу,
І свиней топтати квіти
Відучу!”
Глід, Шипшина й Терен дикий
Вмить без галасу і крику
Всю поляну оточили,
Нашорошили голки
Й заганяли їх щосили
Свиням в ноги і боки.
І воякам шматували
Пишний одяг і тіла —
Впало ранених чимало,
Кров з них ріками текла.
Вже вояки як не брались,
Тільки геть пообдирались —

В колючках, усі в крові
Повтікали ледь живі.
Розізлився Невмивака,
Що зірвалася атака,
І звелів поставити, клятий.
Круг поляни вартових,
Щоб зухвальців упіймати —
Хай чи мертвих, чи живих!
Він сказав:

„Дітей схопіть
І в чорнилі утопіть!”
І вояки в штанях синів
Сповигали скрізь на свинях,
Доглядали, щоб малечі
Не було шляхів до втечі.
Ну, а діти, бідні діти.
Стали худнути, марніти.
Стала їх бороти втома.
Закортіло всім додому.
І зітхала вся четвірка:
„Як нам тяжко!
Як нам гірко!”
Раптом трісь — і перед ними
Бородань малий з’явивсь.
Хитруватими очима
На четвірку він дививсь.
„Хто із вас додому хоче. —
Каже власник бороди, —
Хай лишень заплющить очі —
Віднесу його туди...”
Тільки всі отак зробили,
Всіх як вітром підхопило.
Закрутило, завертіло,
Заревло і загуло
Й над степами,
Над ярами
Попід небом понесло!
Як розплющили всі очі,
Гульк — уже в своїм дворі!
Їх стрічають, обнімають
І бабусі, й матері.
І кричать мандрівники:
— Нас тепер ніяким дивом —
Навіть бубликом красивим! —
Не заманите віки
У країну Н а в п а к и!

* в гилки, коперка — дитячі ігри — play.

ГОРОБЧИКИ

Тато збудував хатинку для пташок. Як настанала весна, Оленка щоранку виглядала в віконце — чи не оселився вже хто в тій хатинці?

Одного разу прилетіло двоє горобців. Сіли на дашок, стали хату оглядати.

— Як ти думаєш, жінко, — запитав горобчик. — Добре нам тут буде?

— Думаю, що непогано. І дерево тут гарне, здається, яблунька, і тин порядний, є на чім поскакати, і кота немає, і дівчинка добра, хлібця нам винесла.

— Ну, то давай сіно, галузочки носити, збудуємо в цій хатці м'яке гніздечко.

Спробували горобці влізти в хатку — не можуть. Дірка замала!

— Ось я її трохи розкляю! — цвірінкнув горобчик. Дзьобав-дзьобав, аж дзьоб заболів, а дірка все замала.

— Може щось краще знайдемо, — сказала горобличка. — Летімо далі!

А тим часом до хатки навідався дятел. В того дзьоб — як долото, не те що дерево, а й стіни проб'є. Попрацював два дні — вліз у хатку. Тільки почав роздивлятися, вийшов із хати господар.

— А ти тут що робиш, розбишако?

Ображений дятел відлетів. А тим часом повернулися горобці. Нічого кращого вони не знайшли.

— Давай спробуємо довбати двері разом, — порадила горобличка.

— Диво! Вже не треба нам мучитись! Хтось двері поширив, вже легко можемо влізти! Давай скоріше будувати гніздечко, поки хто інший тут не вселився!

І під веселі пісні кинулись пташки собі гніздечко будувати. Наносили м'якого сінця, моху, та й свого пір'ячка не пожаліли... Одне за одним, знесла горобличка четверо яєчок і сіла їх вигрівати, щоб скоріше дітки народилися.

Одного ранку Оленка заглянула до хатки, а звідти висунулися кілька роззявлених дзьобчиків. Гороб'ятка кричали голосно й настирливо — видно, голодні були. Оленка подала їм шматочок хліба, але вони, сліпенькі, не бачили його...

— Доню, їх тільки їхня мама й тато можуть нагодувати. Ось уже летять, — сказав татусь.

Горобці стромляли свої дзьоби в роззявлені дзьобики пташенят, ті швидко й жа-

бідно ковтали і знов роззявляли ненаситні ротики. Бідні батьки не встигали їм настанчити комашок та хробачків.

А маленькі гороб'ята росли з кожним днем. Уже стали, на добрих харчах, майже такі великі, як їхні батьки. Одного ранку Оленка підслухала їхню розмову:

— Слухай, горобличко, а не пора вже нашим діткам вилітати? Вони вирости великі. Як я був дитиною, то вже сам собі почав їжу добувати. Навчимо їх збирати мушечки на траві.

— Може, ще трохи зачекати? — нерішуче мовила мама-горобличка. — У них іще крильця слабенькі.

— Треба їм зарядити вправи. Отож, будемо їх намовляти, щоб вилітали.

Другого дня батьки-горобці підштовхнули гороб'яток до круглих дверей їхньої хатки і сказали:

— Гляньте, як надворі гарно! Чого вам у гнізді сидіти? А які там внизу, у траві, смачні мушки й личинки! Ось злетіть додолу та покуштуйте!

Пташата боялися, жалібно цвірінкали й просили їсти, бо вони росли й потребували багато поживи.

— Нема-нема! Самі себе годуйте! Ану вилітайте! — І тато-горобець дзьобнув найстарше горобеня й легенько підштовхнув його.

— Ой, упаду! Ой уб'юся! — цвірінкнув горобчик, але не впав. Побачивши це, всі інші пташенята полетіли вниз і заходилися шукати поживи в зеленій соковитій траві.

ХОР
ЛІСОВИХ
ДЗВІНОЧКІВ

Ми дзвіночки,
Лісові дзвіночки,
Славим день.
Ми співаєм,
Дзвоном зустрічаєм:
День!
День.
Любим сонце,
Небосхил і сонце,
Світлу тінь,
Сни розкішні,
Все гаї затишні:
Тінь!
Тінь.
Линьте хмари,
Ой прилиньте, хмари, —
Ясний день
Окропіте,
Нас нашелестіте:
День!
День.
Хай по полю,
Золотому полю,
Ляже тінь.
Хай схитнеться —
Жито усміхнеться:
Тінь!
Тінь.

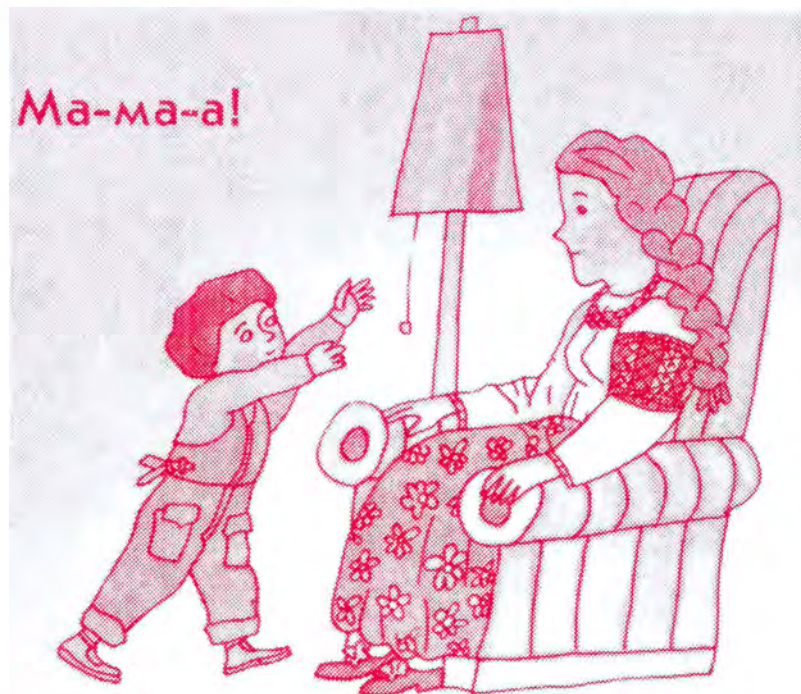

У „ВЕСЕЛЦІ” ГОСТЮЄ „БУКВАРИК”

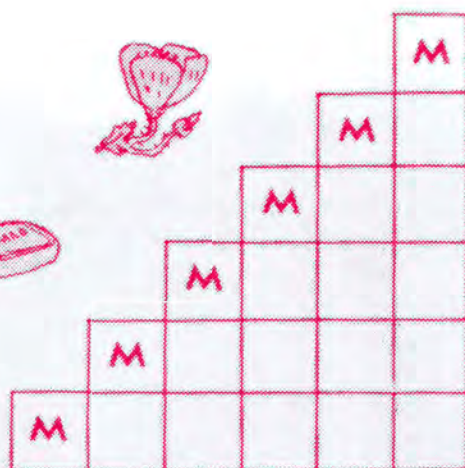

З
У
К
Р
А
Ї
Н
И

Ма-ма-а!

Ма-ма-ма-...
Му-му-му-...
Мо-мо-мо-...
Ми-ми-ми-...

Мию, мию без жалю,
Мию там, де брудно.
Цю роботу я люблю,
Та від неї худну.

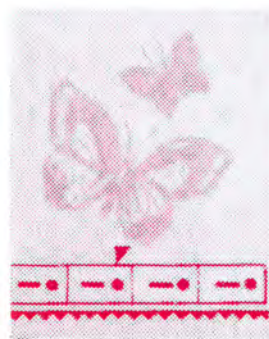
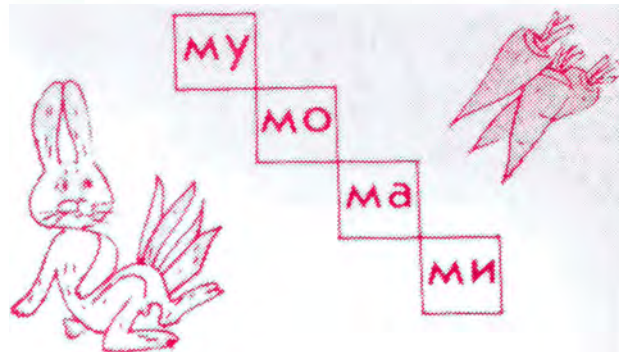
(ошиї)

Миші милом миски мили.
Миші мило загубили.
Ми навмисне в ліс прийшли,
Може, мило в річку впало?
Може, мило жаба вкрала
І від спинки аж до п'ят
Миє милих жабенят?

Г. Чубач

ПЕРШЕ СЛОВО

Коло, риску, закарлючку
На папері пише ручка.
Все з'єдналось загадково —
І з'явилося перше слово.
Здогадались, яке саме? —
Наймиліше в світі: Мама!

АСКАНІЯ-НОВА

(Продовження)

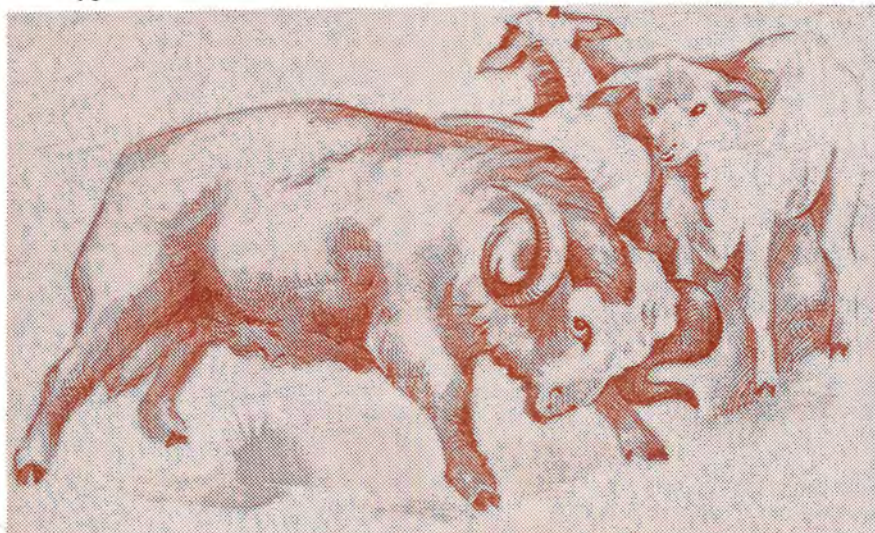
СТРУСЬ*

Ач, який дбайливий тато!
Сам гніздо мостив завзято,
Сам він висидів малят —
Довгоногих струсенят.

Ціле літо у затінку
Струсик діточок пасе...
І за їхню поведінку
Сам він відповідь несе!

* Струсь — ostrich.

НАМ ПИШУТЬ ДІТИ З УКРАЇНИ

ЛІТО

Ось і літечко прийшло,
Тепле і красиве,
І воно нам принесло
Дарунки в хустині.

Юля Довга, 9 років, м. Львів.

ЩЕНЯТКО ДЖУЛЯ

По подвір'ю бігає, мов куля.
Моє улюблене щенятко Джуля.
Махає хвостиком чорненьким,
Коли спішить за котиком сіреньким.

Нащурить чорні вуха Джуля,
Коли у лісі закує зозуля.
На стукіт від моїх чобіт,
Біжить щодуху до воріт.

Весело й радісно скавчить,
А втомиться — відразу спить.

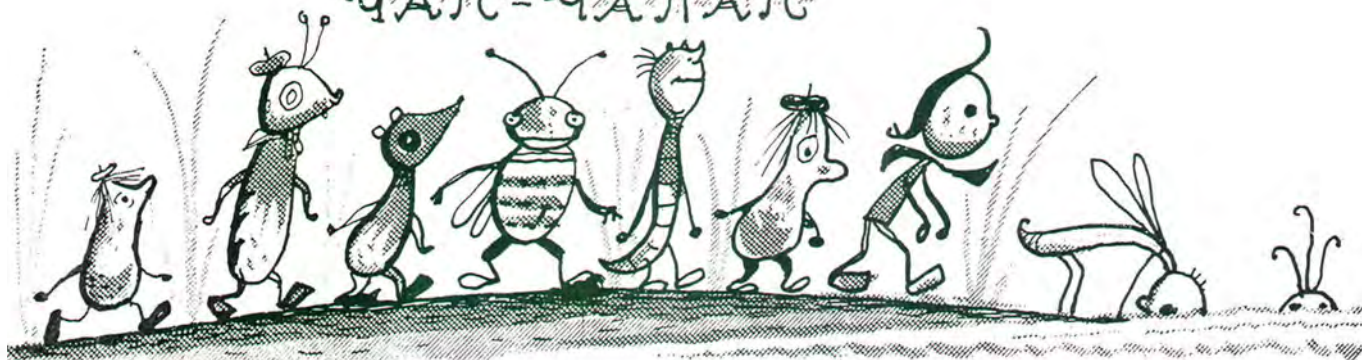
Тетяна Власова

9 років, 3-тя класа
с. Костинці,
Чернівецька область,
Україна.

МЕРИНОСИ

Тут їх вивели, зростили,
Тут чесали їх і мили.
Тонкорунні мериноси —
Всі у кучерях вони.
З шерсті їх ми пальта носим,
Теплі кофти кольорові,
Светри, шарфики чудові,
І спіднички, і штани.

ЧАП-ЧАЛАП

Що ж то там за новаки,
Що маршують до ріки?

Сірі, бурі, сорокаті
Та відважні і завзяті.

З Чап-Чалапом йдуть, щоб трішки
Ручки там помити й ніжки.

Як ходили вдень на вправи,
Замоталися у трави.

З трав, як вилізли, то потім
Опинилися у болоті.

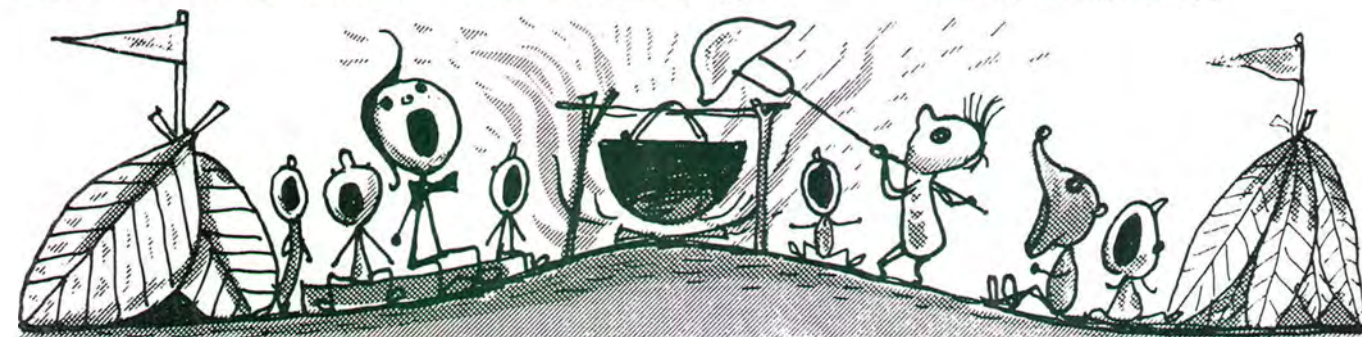
А з болота знов заблизько
Підійшли під муравлисько.

Як хотіли обминати,
То зайшли в якісь „карпати”.

Гори, доли, каменюки —
Мліли ноги, мліли руки.

Ледве-ледве з лісу-бору
Повернулися до табору

Вмилися і прийшли під шатра,
Де горіла ясна ватра.

Доокола посідали,
„Гоя-гоя” — заспівали.

„Гоя-гоя, гоя-га!
Дайте, дайте пирога!”

ЕКО